

duktion og indenfor alle dens Faser, kan de Herrer være overbeviste om, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige det fra denne Plads, at saa er det ikke en ekstraordinær Tilstand, vi har her i Landet, men saa er det en ordinær Tilstand, saa er det en blivende Tilstand. Og saa bliver Spørgsmaalet: Kan det danske Samfund i det lange Løb bære en Byrde i Gennemsnit af 60 000—70 000 Personers Lediggang, Personer, hvoraf mange er Familieforsørgere? Kan det danske Samfund opretholde et saadant Menneskeoverskud, som økonomisk skal bæres oppe af den Del af Samfundet, som endnu er i Arbejde?

Nu er jeg saa uendelig enig med det ærede Medlem Hr. Einer Jensen i — og jeg har sagt det ved tidligere Lejligheder —, at til syvende og sidst viser de absolutte Løntal intet; i saa Henseende er det afgørende, om man kunde udfinde Lønelementet pr. Produktionsenhed; det vil sige de absolutte Løntal, som Statistikken indeholder, skulde erstattes med relative Løntal i Henhold til Arbejdsintensitetens Betydning for en Bedømmelse. Det er jeg saa uhyre enig med det ærede Medlem i. Og derfor skal man vare sig for ensidig at fæste sig kun ved de absolutte Løntal. Men paa den anden Side nytter det ikke, at det ærede Medlem kommer her og siger, at han ved nu bedre, end i hvert Fald Statistikken kan vide det, hvor meget Lønnen var før, og hvor meget den er nu, og i den Anledning marcherer det ærede Medlem op her med sin Kaffekande. Men det nytter ikke noget, at man ud af Produktionen som Helhed piller et eller andet enkelt Omraade, at man ud af den hele Produktionsmasse finder en Kaffekande og tror, at den kan stilles op som ubetinget normgivende. Af de statistiske Aarsberetninger fremgaar det, at for de faglærte Arbejdere her i Hovedstaden var i Juli Kvartal 1926 Gennemsnitstimestjefortjenesten 1 Kr. 80 Ø., medens den for de samme Arbejdere i 1914 var 67 Ø., og for ufaglærte var de tilsvarende Tal 1 Kr. 39 Ø. og 48 Ø., det vil altsaa sige en Lønning her i Hovedstaden, som er mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 Gange den Lønning, som udbetaltes i 1914, og paa ganske tilsvarende Maade, om end paa et noget lavere Niveau, ligger Forholdet for Provinsens Vedkommende, saaledes at man tør sige, at i det mindste $2\frac{1}{2}$ Gange Lønnen i 1914 er det Billede, som det absolutte Løn niveau her i Landet nu frembyder.

Nu kan man sige: Ja, men du indrøm-

mer jo selv, at disse Tal til syvende og sidst ikke er afgørende, at det er Arbejdsintensiteten, det kommer an paa. Men tror det ærede Medlem virkelig, at Arbejdsintensiteten her i Landet nu ligger $2\frac{1}{2}$ à 3 Gange over den Intensitet, der udfoldedes i 1914? Jeg tror det ikke, og hvis det skulde være Tilfældet, hvis man virkelig skulde være blevet i Stand til at sætte Arbejdsintensiteten, Arbejdstempoet op til $2\frac{1}{2}$ à 3 Gange det Tempo, hvori der arbejdedes i 1914, kan man vistnok sige, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde forleden Dag fra denne Plads, at saa maa Arbejderen i 1927 betragte sin Kollega i 1914 og sig selv i 1914, hvis han den Gang arbejdede, som en ren og skær Drivert. Vel ved jeg, at her spiller ogsaa andre Forhold ind: en forbedret teknisk Udvikling. Her spiller paa mange Omraader Forhold ind, som ikke knytter sig direkte til den menneskelige Arbejdskraft — det er ganske sikkert —, og dette kan gøre det rimeligt, at Produktionen paa visse Omraader kan bære en saadan Lønforhøjelse, som her er Tale om, men naar Lønforhøjelsen bliver almindelig, saaledes som det her i Landet er Tilfældet, rammer paa saa at sige alle Omraader, ogsaa og ikke mindst paa de Omraader, hvor det i første Række er Haandens Arbejde, det kommer an paa — jeg nævner Jordarbejde, jeg nævner Byggeomraadet —, saa er vi inde paa Veje, som fører ud i den Arbejdsløshed, hvorunder vi i Øjeblikket ligger, saa er vi inde paa Veje, som, hvis vi følger det ærede Medlem Hr. Einer Jensen og de øvrige Forslagsstillere frem i de Retninger, hvori de peger, vil føre til, at det bliver ordinære i Stedet for ekstraordinære Tilstande.

Og tror det ærede Medlem virkelig, naar han sammenligner de absolutte Lønninger i de forskellige Fag her i Landet med Lønningerne i de tilsvarende Fag i Guldlandene, som omgiver os, og som er vore Konkurrenter, Lande, som viser væsentlig lavere Løn niveau end det, vort Land frembyder, at dette er Udtryk ene og alene for, at den danske Arbejders Intensitetsforøgelse i Arbejdet siden 1914 ligger i tilsvarende Grad over den fremmede Arbejders? Jeg tror det ingenlunde.

Konklusionen bliver den, at selv om de absolutte Tal, som er de eneste, vi har at arbejde med, som Statistikken kan tilvejebringe, ikke til syvende og sidst er Udtryk for Forøgelsen i Lønmomentet pr. Produktionsenhed, saa er disse Tal Udtryk for, at vi pr. Produktionsenhed lønningsmæssigt ligger væsentligt over de konkur-